

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Občanská demokratická aliance**, IČ 05402450
sídlem Masarykovo nábřeží 235/28, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Vacířem
sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 1382/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a politických
hnutí**
sídlem Kounicova 688/26, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-5/2017-9, ve
znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-5/2017-10

t a k t o :

- I. Pokuta uložená žalobci rozhodnutím Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí ze dne 14. 9. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-5/2017-9, se snižuje na částku 10 000 Kč, ve zbytku **se žaloba zamítá.**
- II. Žalobci ani žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 7. 11. 2017 doručenou zdejšímu soudu dne 8. 11. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-5/2017-9 (dále jen „napadené rozhodnutí“) ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-5/2017-10 (dále jen „opravné rozhodnutí“), kterým byla žalobci za spáchání přestupku dle § 16h odst. 1 písm. c) zákona č. 247/1995, o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o volbách do Parlamentu“), ve spojení s § 112 odst. 1 větou první zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 19 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce nezajistil, aby propagační leták Programové priority 2017, vložený jako inzerce (příloha) do časopisu Ekonom č. 25/2017 (datum vydání 22. 6. 2017), deníku Hospodářské noviny č. 121/2017 (datum vydání 23. 6. 2017) a časopisu Respekt č. 26/2017 (datum vydání 26. 6. 2017), jakožto prostředek volební propagace šířený prostřednictvím komunikačního média byl označen informací o zadavateli a zpracovateli.

II. Obsah žaloby

2. Úvodem svého žalobního návrhu žalobce uvádí, že se skutkovými zjištěními žalovaného nepolemizuje, avšak žalovaný z nich vyvodil nesprávné závěry. Ustanovení § 16h odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu určuje, že propagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli, nicméně neurčuje, jak má taková informace vypadat a kde má být umístěna, dokonce pak ani neuvádí, že taková informace musí sestávat ze slov „zadavatel“ a „zpracovatel“. Podle dřívějšího sdělení žalovaného postačuje prostý údaj ve formě ODA/ODA apod. Předmětný propagační leták tak požadavku na označení zadavatele a zpracovatele vyhověl, když na poslední dvojstraně obsahoval pod čarou údaj „ODA – MASARYKOVO NÁBŘEŽÍ 28, 110 00 PRAHA 1“ a dále „WWW.ODA.CZ/OFFICE@ODA.CZ“. Žalobce byl v tomto případě současně zpracovatelem i zadavatelem předmětného letáku. Z takto uvedených údajů je patrné, že se jedná o žalobce, navíc to odpovídá moderním formám komunikace a i na webu žalobce byly tyto údaje dostupné. Nehledě na to, že u tištěných komunikačních médií je obvyklé uvedení údaje o vydavateli na poslední či předposlední straně dole. Nadto byl leták v úvodu podepsán předsedou žalobce. O zadavateli a zpracovateli tak není z obsahu letáku pochyb.
3. Žalobce dále poukázal na důvodovou zprávu k novele zákona o volbách do Parlamentu, prostřednictvím níž byla zavedena pravidla vedení volební kampaně, přičemž účel této novely byl v případě žalobce naplněn. Předmětný leták byl označen údaji o žalobci i dalšími údaji, z nichž bylo patrné, kdo je zadavatelem i zpracovatelem. Náklady na výrobu tohoto letáku byly zahrnuty do výdajů žalobce. V této souvislosti žalobce poukazuje na nejasnost zákona, který nikterak neurčuje podrobnosti o způsobu uvedení údaje o zpracovateli a zadavateli. Ke splnění povinnosti proto dle žalobce stačí, že je informace o zadavateli a zpracovateli z volebního propagačního materiálu jednoznačně patrná, byť výslovně nepoužívá pojmy zadavatel a zpracovatel. Žalovaný tak v dané věci postupoval formálně bez učinění úsudku o materiální stránce jednání žalobce. Vytýkaný skutek neměl žádné negativní následky a nijak nesnížil transparentnost vedení volební kampaně,

v důsledku čehož nelze jednání žalobce označit za správní delikt, neboť absentuje protiprávní jednání žalobce a škodlivý následek. Vůbec tedy nebyla naplněna skutková podstata předmětného přestupku.

4. Výše uložené pokuty 19 000 Kč se jeví jako zjevně nepřiměřená, s ohledem na výše uvedené a skutečnost, že k tomuto jednání došlo na počátku volební kampaně. Již dolní hranice pokuty ve výši 10 000 Kč je pro kandidující subjekty citelná, přičemž stanovení pokuty ve výši dvojnásobku této částky je disproporční k vytýkanému jednání žalobce a jeho následkům.
5. Navíc žalobce způsob informace o zadavateli a zpracovateli v podobě „WWW.ODA.CZ/OFFICE@ODA.CZ“ používal na základě sdělení žalovaného učiněného na školení k nové právní úpravě, uspořádané žalovaným v Hradci Králové v první polovině roku 2017. Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Zejména žalovaný nijak nenamítá, že by žalobce od jeho pracovníků na předmětném školení tyto informace neobdržel a že by je žalovaný nesdělil. Tímto jsou naplněny podmínky pro zproštění odpovědnosti žalobce za správní delikt (tj. liberace) ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
6. Žalovaný zcela přehlíží, že žalobce je právnickou osobou, u které z hlediska její odpovědnosti za přestupek je třeba zkoumat otázku přičitatelnosti jednání fyzické osoby za právnickou osobu, jak stanoví zákon o odpovědnosti za přestupky v § 20. Napadené rozhodnutí však neuvádí, která fyzická osoba měla za žalobce jednat a v jakém je postavení ve smyslu ustanovení § 20 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný se otázkou přičitatelnosti v napadeném rozhodnutí v žádném ohledu nezabýval, ani ji nezmínil, důsledkem čehož je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné.
7. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Pokud by však soud neshledal důvody pro takové zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby mu soud uloženou pokutu snížil na minimální zákonnou hranici.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 21. 12. 2017, v němž předně zrekapituloval průběh vedeného správního řízení, obsah žalobního návrhu a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K jednotlivým žalobním bodům uvedl následující.
9. K rozsahu a formě povinnosti vyplývající z § 16 odst. 6 věty první zákona o volbách do Parlamentu žalovaný poukázal na své stanovisko přístupné na oficiálních internetových stránkách žalovaného nejpozději dne 11. 5. 2017 v 15:57, z něhož vyplývá požadovaný rozsah i forma označování prostředků volební kampaně, resp. povinných údajů. Navíc předmětný leták žalobce nikde neobsahuje povinné údaje ani ve formě „ODA/ODA“.
10. Žalobcem zvolená forma v podobě „ODA – MASARYKOVO NÁBŘEŽÍ 28, 110 00 PRAHA 1“ a dále „WWW.ODA.CZ/OFFICE@ODA.CZ“ podle žalovaného neobstojí, neboť se jedná toliko o kontaktní údaje žalobce, z nichž však nelze jednoznačně dovodit, že to byl žalobce, kdo zadal a zpracoval předmětný leták. To ostatně nelze dovodit ani

z oficiální internetové stránky žalobce. Nadto, přestože se z obsahu letáku jeví jako pravděpodobné, že jde o volební kampaň zadanou žalobcem, nelze zcela vyloučit, že by ji ve prospěch žalobce zadala a zpracovala tzv. registrovaná třetí osoba dle § 16e zákona o volbách do Parlamentu nebo osoba neregistrovaná, v daný okamžik zcela anonymní. Uvedením pouze svého názvu či zkratky, bez výslovného sdělení ohledně zadavatele a zpracovatele, nemusí být zřejmé, zda tímto plní povinnost stanovenou ve smyslu § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu. Aby kandidující subjekt těmto povinnostem dostál, je podle žalovaného nezbytné, aby prostředek volební kampaně šířený prostřednictvím komunikačních médií obsahoval informaci o zadavateli a zpracovateli ve formátu „Zadavatel: název subjektu (zkratka)/ Zpracovatel: název subjektu (zkratka).“ Údaje z předmětného letáku však naznačují spíše povinnost uvést název či zkratku kandidující politické strany nebo neexistující povinnost uvádět sídlo a elektronickou adresu, než informaci o zadavateli a zpracovateli prostředku volební kampaně.

11. Při určení druhu a výměry správního trestu žalovaný hodnotil povahu a závažnost přestupku, když tento následek považuje za méně závažný. Žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dopustil tohoto jednání v krátkém časovém období koncem června roku 2017, tedy v začátku volební kampaně. Naproti tomu v neprospěch žalobce posoudil, že se jednalo o časopisy a noviny s celostátní působností. V potaz vzal žalovaný rovněž majetkové poměry žalobce zjištěné z výroční finanční zprávy žalobce za rok 2016. Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že udělená pokuta nebude mít dopad na další existenci žalobce. Pokuta uložená při dolní hranici zákonné sazby podle žalovaného odpovídajícím způsobem zohledňuje nižší společenskou škodlivost přestupku žalobce, jeho majetkové poměry a preventivní funkci správního trestu.
12. Předmětné setkání s volebními manažery politických stran a hnutí se uskutečnilo dne 29. 6. 2017, přičemž přestupek, za který byla žalobci udělena pokuta, byl spáchán ve dnech 22., 23. a 26. 6. 2017. Navíc bylo volebním manažerům potvrzeno stanovisko žalovaného (viz bod 9 tohoto odůvodnění). Stěží tak lze přisvědčit tvrzení, že žalobce přítomností svého zástupce na setkání vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
13. Žalovaný považuje za zřejmé, že k jednání zakládající odpovědnost právnické osoby, došlo při její činnosti. V takovém případě v souladu s § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky není třeba podmiňovat dovození odpovědnosti žalobce za přestupek zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Žalovaný má za to, nastane-li okolnost předvídaná v § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, že není nutné, aby se správní orgán s touto skutečností v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně vypořádal. Absence zdůvodnění, že nebylo třeba zjišťovat konkrétní fyzickou osobu uvedenou v § 20 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, protože nastaly okolnosti předvídané v § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, není podle žalovaného důvodem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

IV. Replika k vyjádření žalovaného

14. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného svým přípisem ze dne 21. 2. 2018, v němž rozporuje především otázku přičitatelnosti a způsob, jakým se s touto otázkou žalovaný

vypořádal. Otázka přičitatelnosti jednání fyzické osoby osobě právnické je zákonem o odpovědnosti za přestupky nutně vyžadovaným předpokladem pro to, aby vůbec žalobce mohl být odpovědný za přestupek. Bez posouzení přičitatelnosti jednání žalobce coby právnické osobě nelze dospět k závěru o jeho odpovědnosti za přestupek. Takový zásadní znak nelze pominout s tím, že to bylo žalovanému coby správnímu orgánu „zřejmé“, a to ani v případě postupu dle ustanovení § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Skutečnost, že zákon o odpovědnosti za přestupky nestanovuje povinnost zjištění konkrétní osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné, neznámá, že by bylo možné otázku přičitatelnosti zcela pominout, jak učinil žalovaný. I v takovém případě by musel svůj postup a své rozhodnutí řádně odůvodnit. Argumentace žalovaného je tak zjevným výrazem nepřipustné libovůle a svévole a porušením práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

15. Ve vztahu ke zbytku vyjádření žalovaného žalobce znovu připomíná, že účel zákona o volbách do Parlamentu byl beze zbytku naplněn. Z informací uvedených na předmětném letáku bylo možné seznat, že je žalobce současně zadavatelem i zpracovatelem.

V. Nařízené jednání

16. Na nařízeném jednání dne 30. 8. 2018 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce zopakoval svá tvrzení uvedená v žalobním návrhu, následně žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, přičemž reagoval zejména na otázku přičitatelnosti, kterou mu dle jeho názoru nepřísluší zkoumat, pokud žalobce nahlásil volební účet. Navíc tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybňoval v rámci vedeného správního řízení. Poté byl proveden důkaz prezenční listinou ze školení konaného v Hradci Králové. Žalobce souhlasil s tím, že se předmětné školení uskutečnilo až po spáchání vytýkaného jednání. Stručně byl proveden také předmětný volební leták.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti. Žalovaný vlastní kontrolní činností zjistil, že přílohou časopisu Respekt č. 26/2017 (datum vydání 26. 6. 2017), časopisu Ekonom č. 25/2017 (datum vydání 22. 6. 2017) a deníku Hospodářské noviny č. 121/2017 (datum vydání 23. 6. 2017) byl propagační leták žalobce nazvaný Programové priority 2017, který neobsahoval informace o zadavateli a zpracovateli. V průběhu vedeného řízení o přestupku se žalobce vyjádřil obdobně jako ve svém žalobním návrhu. Žalovaný následně dospěl k závěru, že předmětný leták je volební kampaní ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu, přičemž tento je potřeba jednoznačně považovat za jednu z forem komunikačních médií a vztahuje se na něj povinnost označit jej informací o zadavateli a zpracovateli dle § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu. Jelikož předmětný leták neobsahoval označení zadavatele a zpracovatele, žalobce se dopustil

přestupku podle § 16h odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu ve spojení s § 112 odst. 1 větou první zákona o odpovědnosti za přestupky. Při určení výměru správního trestu žalovaný přihlédl k povaze a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to konkrétně k významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen (transparentnost volební kampaně), k významu a rozsahu následku přestupku (ten považoval žalovaný za méně závažný) a k okolnostem spáchání přestupku (začátek volební kampaně, časopisy a noviny s celostátní působností), přitom žalovaný neshledal žádné polehčující ani přitěžující okolnosti. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem žalovaný uložil pokutu při dolní hranici zákonné sazby s tím, že měl z výroční finanční zprávy žalobce za rok 2016 za to, že takto uložená pokuta nebude mít dopad na další existenci žalobce jakožto kandidující politické strany.

19. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
20. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí pak platí v podstatě stejné kautely jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
21. V nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení o přestupku. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé ze vznesených námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporné, lze rozeznat, co je odůvodnění a co je výrok, výrok tohoto rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním; lze z něj zjistit, jak vlastně žalovaný ve věci rozhodl a lze také seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a také z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově

mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.

22. Z výše uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, proto soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil.
23. Soud dále přezkoumal námitku, zda se žalovaný měl zabývat přičitatelností vytýkaného jednání žalobci, následkem čehož byla dle žalobce založena nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
24. Podle § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
25. Dle § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje
 - a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu,
 - b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen,
 - c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení,
 - d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby,
 - e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo
 - f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.
26. Dle § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.
27. Soud souhlasí se žalobcem do té míry, že se žalovaný přičitatelností v napadeném rozhodnutí nezabýval, nicméně nemá za to, že by absence této úvahy měla vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný neměl podle názoru zdejšího soudu indicii, která by jej vedla k tomu, zda se má otázkou přičitatelnosti vytýkaného jednání zabývat. Ze skutkového stavu popsaného v bodě 17. tohoto rozsudku je zřejmé, že předmětný leták byl přiložen k některému z výše uvedených periodik na podporu žalobce jako politické strany v rámci volební kampaně před volbami do

Parlamentu České republiky. Žalobce si tuto inzerci objednal u společnosti Economia (jak vyplývá z vyjádření této společnosti; č. 1. 3 správního spisu), přičemž je zřejmé, že tak musela učinit některá fyzická osoba jménem žalobce, jelikož právnické osoby (v daném případě politická strana) fyzickou (hmotnou) podobu nemají, aby tak mohly učinit samy. Ostatně toto žalobce v průběhu vedeného správního řízení o přestupku ani v nyní vedeném soudním řízení nerozporoval. Navíc z vyjádření žalobce je jasné patrné, že se jedná o jeho propagační leták, jak lze naznat z formulace „účastník řízení nesouhlasí s tím, že jeho propagační leták“ obsažené na str. 2 vyjádření žalobce ze dne 28. 8. 2017 (č. 1. 6 správního spisu). Totožná formulace je uvedena také v žalobním návrhu. Za této situace bylo zřejmé, že vytýkané jednání (tj. neuvedení informace o zadavateli a zpracovateli na předmětném letáku) je přičitatelné žalobci jako právnické osobě ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, když dané jednání bylo uskutečněné fyzickou osobou ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a žalovaný mohl postupovat ve shodě s § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. K jednání zakládajícímu odpovědnost žalobce za přestupek došlo totiž v rámci jeho činnosti. Zjištění, která osoba objednávku inzerce u společnosti Economia zadala, považuje soud za nadbytečnou, neboť by se vždy jednalo o některou z osob uvedenou v § 20 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.

28. Pokud následně žalobce ve své replice ze dne 21. 2. 2018 doplnil svou argumentaci ve vztahu k žalobní námitce zabývající se přičitatelností o porušení zákazu libovůle a svévole, v důsledku čehož bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, má soud za to, že ani k takovému porušení nedošlo, resp. že dané jednání žalovaného nevykazuje znaky libovůle či svévole. Ze skutkových okolností případu je zřejmé, že se porušení příslušného zákonného ustanovení dopustil žalobce prostřednictvím některé z fyzických osob, neboť pouze fyzická osoba mohla za žalobce jednat a zadat předmětný leták k inzerci, nicméně tak činila za žalobce, za účelem jeho propagace.
29. Zásadním sporným tvrzením, na kterém žalobce vystavěl svou žalobní argumentaci, je tvrzení ohledně splnění povinnosti vyplývající z § 16h odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu, tj. uvedení informace o zadavateli a zpracovateli volební kampaně, uvedením údaje „ODA – MASARYKOVO NÁBŘEŽÍ 28, 110 00 PRAHA 1“ a dále „WWW.ODA.CZ/OFFICE@ODA.CZ“.
30. Podle § 16h odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 16 odst. 6 nezajistí, aby propagace nebo volební agitace šířená prostřednictvím komunikačních médií nebo s využitím velkoplošného zařízení anebo sdělení v neprospěch kterékoliv kandidující politické strany, politického hnutí nebo koalice, jejich kandidáta nebo nezávislého kandidáta obsahovaly informaci o zadavateli a zpracovateli.
31. Dle § 16h odst. 3 zákona o volbách do Parlamentu správní delikty podle odstavce 1 písm. a) až d) a f) až k) a odstavce 2 projednává žalovaný, proti jeho rozhodnutí nelze podat rozklad ani jej přezkoumat v přezkumném řízení.

32. Za správní delikt se ve smyslu § 16h odst. 5 zákona o volbách do Parlamentu uloží pokuta od 10 000 Kč do 100 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 nebo odstavce 2 písm. a) nebo l).
33. Podle § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu propagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro využití velkoplošných zařízení a sdělení v neprospěch kterékoliv kandidující politické strany, politického hnutí nebo koalice, jejich kandidáta nebo nezávislého kandidáta. Kandidující politické strany, politická hnutí, koalice nebo nezávislý kandidát jsou povinni označit svým názvem nebo zkratkou, v případě nezávislého kandidáta svým jménem a příjmením, jimi využitě prostředky volební kampaně. Registrované třetí osoby jsou povinny jimi využitě prostředky volební kampaně označit názvem, zkratkou nebo jménem a příjmením a evidenčním číslem registrované třetí osoby přiděleným Úřadem.
34. Žalobce je přesvědčen o tom, že dostal povinnosti zakotvené § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu uvedením údaje „ODA – MASARYKOV NÁBŘEŽÍ 28, 110 00 PRAHA 1“ a dále „WWW.ODA.CZ/OFFICE@ODA.CZ“.
35. Byť zákon explicitně nestanovuje povinnost uvedení slov „zadavatel“ a „zpracovatel“ v rámci propagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií (tj. na příslušném nástroji volební kampaně), nemůže s tvrzením žalobce zdejší soud souhlasit, neboť z takto uvedené informace není patrné, kdo je zadavatelem a zpracovatelem předmětného letáku.
36. Podle krajského soudu absence údajů o zadavateli a zpracovateli nemůže být napravena ani následným tvrzením žalobce, že zadavatelem i zpracovatelem je on sám, neboť informace o zadavateli a zpracovateli musí být patrná z již samotného předmětného letáku, který je distribuován jednotlivým potenciálním voličům žalobce. Uvedené informace podle názoru soudu mohou naznačovat, že zadavatelem i zpracovatelem je žalobce, nicméně stejně tak mohou pouze informovat o kontaktních údajích žalobce. Navíc v kontextu všech uvedených údajů lze mít za to, že se jedná právě o uvedení kontaktních údajů, když je uvedeno sídlo žalobce, jeho oficiální webová adresa a email, na kterém může být kontaktován. Ostatně zákonodárce splnění povinnosti o zadavateli a zpracovateli konkretizoval tak, že *„kandidující politické strany, politická hnutí, koalice nebo nezávislý kandidát jsou povinni označit svým názvem nebo zkratkou (...) jimi využitě prostředky volební kampaně.“* Předmětný leták žalobce však konkrétně neobsahuje formulaci „Občanská demokratická aliance“ či „ODA“, používá toliko jen výraz „ODA“, avšak ve spojení s dalšími skutečnostmi.
37. Pochyby o zadavateli a zpracovateli předmětného letáku podle soudu existují, i pokud zohlední podpis tohoto letáku předsedou žalobce v úvodu či zvyk uvádět údaje o vydavateli na poslední či předposlední straně dole. Informace o vydavateli neznamená, že je příjemce takového materiálu současně informován o zadavateli či zpracovateli tohoto letáku. Podpis předmětného letáku předsedou žalobce podporuje spojitost předmětného letáku se žalobcem, to však neznamená, že žalobce musí být také zadavatelem či zpracovatelem. Zákon o volbách do Parlamentu pamatuje na existenci tzv. registrovaných

třetích osob, které mohou vést volební kampaně ve prospěch některého politického subjektu a mohou být zadavatelem či zpracovatelem ony samy.

38. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i následného vyjádření žalovaného k podané žalobě, žalovaný specifikoval ustanovení § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu svým stanoviskem přístupným na oficiálních internetových stránkách žalovaného nejpozději dne 11. 5. 2017 v 15:57. Tuto skutečnost žalobce nijak v průběhu správního ani nyní vedeného soudního řízení nerozporoval. Z obsahu tohoto elektronicky zveřejněného stanoviska vyplývá požadovaný rozsah i forma označování prostředků volební kampaně, resp. povinných údajů. V případě žalobce by se jednalo o označení „Občanská demokratická aliance/Občanská demokratická aliance“ nebo „ODA/ODA“, nicméně takové označení nelze na předmětném letáku nalézt. Ostatně sám žalobce ve svém žalobním návrhu uvádí, že si je vědom, že ke splnění zákonné povinnosti postačí prostý údaj ve formě „ODA/ODA“. I přes tuto vědomost však tento formát nepoužívá.
39. Soud při této úvaze nepřehlédl závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 18. 2. 2013, č. j. Vol 33/2013-45, které se zabývalo uvedením zadavatele na billboardu v rámci volební kampaně před prezidentskými volbami v roce 2013. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud vyjádřil názor: *„Navrhovatel se však mylí, když interpretuje zmíněné ustanovení doslovně, tedy tak, že každý billboard či každá politická reklama na internetu či v jiných médiích musí obsahovat jméno zadavatele a zpracovatele přímo na předmětné propagaci, např. na ploše billboardu. Soud se naproti tomu domnívá, že smyslem příslušného ustanovení je zamezit anonymní, zejména pak negativní politické reklamě. Předmětné médium (rozhlasová stanice, noviny) tedy nesmí přijmout propagaci anonymního či falešného zadavatele či zpracovatele, musí mu být tedy známo, kdo a komu za předmětnou propagaci zaplatil. Následně nesmí tyto údaje tajit. Tyto požadavky jsou zejména významné u negativní politické propagace. K porušení zákona tím, že předmětný billboard neobsahoval přímo ve svém „těle“ zadavatele a zpracovatele reklamy, tedy nedošlo.“* Nicméně v mezidobí došlo ke zpřísnění regulace pravidel vedení volební kampaně před jednotlivými typy voleb, když do „volebních zákonů“ byla začleněna pravidla vedení volební kampaně. Nově pak byly přijaty také jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů (přestupků) za porušení pravidel volební kampaně, které se v zákoně o volbě prezidenta, jehož ustanovení v citovaném usnesení Nejvyšší správní soud posuzoval, ještě neobjevovaly, jak ostatně vyplývá z další pasáže citovaného usnesení: *„Podle § 35 odst. 3 platí, že „Propagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro sdělení v neprospěch kteréhokoli kandidáta na funkci prezidenta republiky.“* Jak venkovní billboard, tak případně internetový banner spadají nepochybně do kategorie komunikačních médií. (srov. demonstrativní vymezení v § 1 odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy), platí tedy pro ně podmínky výše citovaného ustanovení. Za porušení této povinnosti však není přímo stanovena žádná sankce, zákon o volbě prezidenta republiky je v tomto ohledu bezzubý a počítá až s případnou krajní sankcí: *zneplatněním voleb.*“ Jako dohledový a kontrolní orgán byl s účinností od 1. 1. 2017 zřízen Úřad pro dohled nad financováním politických stran a politických hnutí (žalovaný), v jehož pravomoci je sankcionovat jednotlivé subjekty za porušení pravidel volební kampaně. Za účelem splnění zákonných podmínek týkajících se pravidel volební kampaně ze strany jednotlivých subjektů účastnících se volební kampaně žalovaný vydal předmětné stanovisko zveřejněné na oficiálních internetových stránkách, které specifikovalo, jakým

způsobem má být splněna povinnost informování o zadavateli a zpracovateli jednotlivých prvků volební kampaně. Za situace, kdy zákonodárce zpřísnil pravidla vedení volební kampaně s cílem učinit volební kampaně více transparentními a žalovaný příslušná pravidla specifikoval, podle názoru soudu již neobstojí závěr vyslovený v citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu, že každý billboard či každá politická reklama na internetu či v jiných médiích nemusí obsahovat jméno zadavatele a zpracovatele přímo na předmětné propagaci, neboť cílem zákonodárce bylo umístit na každý nástroj volební kampaně právě informaci o zadavateli a zpracovateli.

40. To ostatně podle zdejšího soudu vyplývá také z důvodové zprávy k novele zákona o volbách do Parlamentu, prostřednictvím které byla přijata nová pravidla týkající se mimo jiné vedení volební kampaně. V bodě 2 důvodové zprávy (Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy, včetně dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k zákazu diskriminace) je přímo uvedeno: *„K větší transparentnosti volební kampaně by měl přispět požadavek na informaci o zadavateli a zpracovateli při využití komunikačních médií a velkoplošných zařízení pro volební kampaň, a to i v případě tzv. negativní volební kampaně v neprospěch kandidujícího subjektu. Také ostatní prostředky volební kampaně (inzerce, letáky apod.) jsou kandidující subjekty povinny označit svým jménem nebo názvem“* (zvýraznění provedeno zdejším soudem). Nebo v bodě 10. (Zhodnocení korupčních rizik) této důvodové zprávy je uvedeno, že *„zmiňované transparentnosti financování volební kampaně má být dosaženo zejména těmito prostředky“*, na což v odrážce druhé navazuje *„propagace a agitace v médiích a na billboardech musí obsahovat informace o zadavateli a zpracovateli.“* V neposlední řadě je obdobný záměr o transparentnosti volební kampaně dosažený uvedením informace o zadavateli a zpracovateli specifikován také v části II. (zvláštní část) předmětné důvodové zprávy.
41. Zdejší soud nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že pravidla zvyšující transparentnost volební kampaně byla zavedena s cílem pomoci běžnému občanu orientovat se v právě probíhající volební kampani. Běžný občan by měl být schopen zjistit z jakéhokoli materiálu v rámci volební kampaně, jaký subjekt je zadavatelem a zpracovatelem dané volební kampaně, aby si k volební kampani byl schopen přiřadit také další informace o tomto politickém subjektu. Tomuto požadavku může dostát zcela jasná formulace v označení dvou subjektů (jeden jako zadavatel, druhý jako zpracovatel) nebo jednoho subjektu dvakrát. Podle názoru soudu však uvedení webové a emailové adresy neevokuje běžnému občanu informaci o zadavateli a zpracovateli daného materiálu volební kampaně, nýbrž toliko informaci o elektronické adrese, na níž je možné najít další informace, resp. informaci o emailové adrese, na kterou je možné daný subjekt kontaktovat.
42. Krajský soud uzavírá, že informace, které žalobce použil a o kterých je přesvědčen, že splňují zákonem stanovené požadavky na informaci o zadavateli a zpracovateli, jsou pro běžného občana zaměnitelné s kontaktními údaji. Cílem nově přijatých pravidel však bylo běžného občana jasně informovat o tom, kdo je zadavatelem a zpracovatelem dané volební kampaně. Soud proto nemůže přisvědčit ani této žalobní námitce.
43. Žalobce dále argumentuje naplněním účelu zákona o volbách do Parlamentu včetně novelizovaných ustanovení o vedení volební kampaně. V této souvislosti opět poukazuje, že z předmětného letáku lze zjistit, kdo je zadavatelem a zpracovatelem tohoto letáku,

jakož i poukazuje na absenci negativních následků vytýkaného jednání, když toto jednání nijak nesnížilo transparentnost vedení volební kampaně. Jednání žalobce nelze označit za správní delikt, neboť absentuje protiprávní jednání žalobce a škodlivý následek a vůbec nebyla naplněna skutková podstata předmětného přestupku.

44. Krajský soud ani tuto žalobní námitku neshledal za důvodnou, jelikož z výše uvedeného je patrné, že se žalobce dopustil jednání, které porušilo ustanovení § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu, čímž byl spáchán přestupek podle § 16h odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu. Tímto tak došlo k protiprávnímu jednání.
45. Námitka absence škodlivého následku vytýkaného jednání je posouzením materiální stránky předmětného přestupku. K této problematice se správní soudy vyjádřily již několikrát. Obecně je pro soud zcela dostačující potenciál ohrožení zájmů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“* Podle názoru krajského soudu je možné závěry vyřčené v citovaném rozsudku plně vztáhnout také na správní delikty.
46. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34). V souzené věci se však podle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o volbách do Parlamentu.
47. Jestliže žalobce tvrdí, že vytýkaným jednáním nijak nedošlo k narušení transparentnosti volební kampaně, tak toto tvrzení podle zdejšího soudu nijak nenaplnuje požadavek na „zvláštní okolnosti případu“.
48. Za transparentní volební kampaň musí být považována průhledná volební kampaň, v rámci níž jsou informace o vedené volební kampani veřejně přístupné, nikoliv skrývané, tj. voliči mohou snadno zjistit, jaké politické subjekty ve volební kampani vystupují, kým jsou tyto subjekty reprezentovány, s jakým programem se prezentují, proti komu se tyto politické subjekty vymezují nebo jak a kým je tato volební kampaň financována. Transparentnost volební kampaně se také pojí s dalšími charakteristikami, jako je dostatečná jasnost, zřejmost či dostupnost informací v rámci volební kampaně.
49. Pokud v daném případě žalobce označil svůj volební leták, z něhož není patrné, kdo je zadavatelem a zpracovatelem tohoto letáku, a tato povinnost byla stanovena příslušnými zákonnými předpisy, nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že transparentnost volební kampaně nenarušil. Běžný občan totiž nemohl zjistit, kdo je v případě tohoto letáku jeho zadavatelem a zpracovatelem.

50. Soud z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která bude typická pro porušení pravidel volební kampaně vyplývajících z „volebních zákonů“ (včetně zákona o volbách do Parlamentu).
51. Krajský soud v dané věci neseznal ani existenci podmínek pro zproštění odpovědnosti žalobce (liberaci) za správní delikt ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
52. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
53. Žalobce vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, dovozuje z účasti na školení k nové právní úpravě organizovaného žalovaným v Hradci Králové v první polovině roku 2017. V rámci tohoto školení měly být žalobci sděleny informace o způsobu dodržení povinnosti stanovené § 16 odst. 6 zákona o volbách do Parlamentu. Žalobce však toto tvrzení nijak nedokládá, navíc je toto tvrzení žalovaným vyvráceno, neboť předmětné školení se mělo uskutečnit až po spáchání vytýkaného jednání. Žalobce následně tvrzení žalovaného nijak nerozporuje. Nadto je součástí správního spisu Prezenční listina z konzultačního setkání žalovaného s volebními manažery kandidujících subjektů ze dne 29. 6. 2017 s místem konání Hradec Králové (označená jako č. 4). Tato listina byla posléze provedena jako důkaz na nařízeném soudním jednání, na němž zástupce žalobce potvrdil, že se toto školení uskutečnilo až po zveřejnění předmětného volebního letáku. Soud má za prokázané, že žalobcem uvedené školení se uskutečnilo po spáchání předmětného přestupku, tudíž informace sdělené na tomto školení nemohou mít vliv na odpovědnost žalobce za vytýkané jednání. Vzhledem k těmto skutečnostem soud detailněji nezkoumal obsah informací sdělených na předmětném školení v porovnání s informacemi uvedenými ve stanovisku žalovaného dostupného na oficiální elektronické adrese žalovaného, neboť by neměly žádný vliv na posouzení této námitky.
54. Žalobce dále namítal, že pokuta byla stanovena v nepřiměřené výši.
55. K odůvodnění uložené sankce zdejší soud předně zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, dále Nejvyšší správní soud svou argumentaci rozvedl, když *„nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“* Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i

další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. Obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36: „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.*“

56. Přezkum soudu se proto omezuje pouze na to, zda správní orgán při stanovení výše sankce nevybočil ze zákonem stanovených mezí a zohlednil všechny zákonem požadované skutečnosti.
57. Z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné, které skutečnosti vzal žalovaný při ukládání sankce v úvahu, a to zejména význam zákonem chráněného zájmu, význam a rozsah následku přestupku a okolnosti spáchání přestupku. Dále žalovaný zkoumal existenci polehčujících a přitěžujících okolností, které nicméně neshledal. Všechny tyto okolnosti jej vedly k uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby (dolní hranice zákonné sazby činí 10 000 Kč, pokuta udělena ve výši 19 000 Kč).
58. Na základě obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud shledal, že pokuta byla uložena v zákonném rozsahu a odůvodnění pokuty ob stojí. Žalovaný podle krajského soudu nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení ohledně výše pokuty za předmětný přestupek, nevybočil z těchto mezí, ani nezneužil volné uvážení. Výše uložené pokuty je v napadeném rozhodnutí patřičně odůvodněna včetně skutečností, ke kterým žalovaný při stanovení výše pokuty přihlédl.
59. S touto žalobní námitkou se v petitu žalobního návrhu pojil návrh na snížení uložené pokuty na minimální zákonnou hranici, neshledal-li by soud důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost, proto se dále soud zabýval tímto uplatněným moderačním návrhem ve smyslu § 78 odst. 2. s.ř.s.
60. Podle druhého odstavce § 78 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

61. Zdejší soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný v daném případě uložil pokutu ve zjevně nepřiměřené výši. K otázce zjevné nepřiměřenosti se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, podle něhož za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše nebude možno považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí.
62. V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 19 000 Kč, přičemž zákonná horní hranice byla v rozhodnou dobu 100 000 Kč. Uložená pokuta tedy dosahuje 19 % zákonného maxima.
63. Soud dále vyšel ze smyslu moderace vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, podle něhož smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.
64. Soud po posouzení okolností daného případu dospěl k závěru, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.
65. Žalovaný sice při stanovení výše pokuty správně vyšel z funkce postihu i ze všech relevantních kritérií pro stanovení výše pokuty, dostatečně však nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu.
66. Zdejší soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce svým jednáním porušil pravidla vedení volební kampaně zakotvená v zákoně o volbách do Parlamentu, neboť svůj volební leták neoznačil informací o zadavateli a zpracovateli předmětného letáku.
67. Přestože bylo jednání žalobce typově závažné, žalobce se tohoto jednání dopustil na začátku volební kampaně. Současně nemůže být opomenuta skutečnost, že nová pravidla vedení volební kampaně byla do právního řádu České republiky implementována s účinností k 1. 1. 2017, to znamená, že v daném případě se jednalo o jednu z prvních aplikací zákonných ustanovení na konkrétní případ. Politické subjekty kandidující v parlamentních volbách 2017 poprvé musely dostat všem povinností, které pro ně nová pravidla zavedla. Žalobce se tohoto jednání dopustil zveřejněním svého volebního letáku ve třech dnech, přičemž poté již nově zavedená pravidla neporušoval. Nehledě na to, že ze strany žalovaného byly poskytovány informace o tom, jak dostat všem zákonným povinností, v průběhu volební kampaně, přičemž se jednalo o první volební kampaň, v jejímž rámci se teprve konstitovala praxe samotného žalovaného při dodržování zákonných ustanovení.
68. S ohledem na vše uvedené má soud za to, že uložená pokuta není přiměřená. Podle názoru soudu bylo namístě uložit pokutu výrazně nižší, a to ve výši spíše symbolické. Odpovídající se soudu v daném případě jeví pokuta ve výši 10 000 Kč, tj. minimální hranice zákonem uvedené sankce, neboť tato částka splní preventivní i represivní funkci postihu, přitom stále se taková výše postihu projeví také v majetkové sféře žalobce.

VI. Shrnutí a náklady řízení

69. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud shledal, že žalobce porušil zákon o volbách do Parlamentu, nicméně nedostatečně zohlednil konkrétní okolnosti daného případu a uložená pokuta je podle názoru soudu ze shora uvedených důvodů zjevně nepřiměřená.
70. Soud proto využil svého moderačního oprávnění, vyplývajícího z § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť pro tento postup byly splněny i ostatní procesní předpoklady zde uvedené – další dokazování nebylo nutné provádět a moderaci uložené sankce žalobce navrhl – a uloženou pokutu snížil na částku 10 000 Kč.
71. Pokud jde o další žalobní námitky, ty soud neshledal důvodnými a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. proto žalobu ve zbytku zamítl.
72. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce byl v řízení o žalobě úspěšný pouze částečně, a to ve své argumentaci, jež se nakonec projevila ve snížení pokuty. Ve zbytku argumentace úspěšný nebyl, neboť napadené rozhodnutí zrušeno nebylo; v té části je třeba shledat procesní úspěch žalovaného. Za této situace nelze jednoznačně určit, která ze stran tohoto řízení byla procesně úspěšnější a v jakém rozsahu, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.